

Robert Kasprzycki, Bardzo wa

Tak oddzielni jak dwie obce sobie dłonie
tak dalecy jak najdalszy w świecie Wschód
tak samotnie nierozłączni, tak pozornie umiejący
czasem rzucić kilka podgrzewanych słów.
Bez gwarancji na wypłatę odszkodowań
po tej smutno śmiesznej wojnie, którą jest
nasza miłość, wciąż żyjemy, jakieś słowa bełkoczemy
by ich kitem zlepnić ścian pękniętych sześć.
Pytasz " po co mamy ciągnąć sprawę dalej,
gdy nie w porę nam się zdaje nawet szept.
Między stołem a komodą, między łóżkiem a podłogą
gdzie nas nie ma, bo są bardzo ważne bzdury."
Szklankę mleka dziś rozlałem, cały problem
i na stole zostawiłem znowu kram.
Czy to warto toczyć wojnę, kiedy czasy niespokojne
gdy na czynsz i światło ledwie starcza nam.
Mleko w potop się rozlało między nami,
i stos gazet w Chiński zmienił się dziś Mur,
nie tak miało być, na Boga, czy pamiętasz moja droga
głupie mrzonki o pałacach pośród chmur.
Pytam " po co mamy ciągnąć sprawę dalej",
gdy nie w porę nam się zdaje nawet szept.
Między stołem, a komodą, między łóżkiem, a podłogą
gdzie nas nie ma bo są bardzo ważne bzdury.
Tak oddzielni jak dwie obce sobie dłonie,
splęćmy palce swe w gordyjski węzeł dni,
żeby czas, ten kawał durnia, nigdy nie mógł ich rozsuptać
żeby nawet śmierci miecz nie przeciął ich.
Bez gwarancji na wypłatę zielonymi,
zazdrosnymi banknotami bądźmy znów,
tak bez sensu nierozłączni, tak już zawsze umiejący
pocałunkiem rano budzić się - ze snu.